

er afgjort, før vi ikke have Noget, der kalder sig Kirke, og som paastaar at have Eiendom her i Landt, der har Pengeværdi. Saalænge Folkekirken ikke erkjender, at den ikke eier Noget af denne Verdens Guds, men at det er igjennem Staten, den skal have, hvad den skal bruge af det Slags Ting, saalænge troer jeg ikke, at vi faae nogen Kirkeforfatning i Danmark, og jeg troer attsaa, at der er lange Udsigter med den, men den Nødvendighed, jeg har anført for at udoivle vor folkekirkelige Stilling, vil trænge sig paa, og den vil ikke tillade, at man opsaetter Udviklingen efter en saadan fjerntliggende Kirkeforfatning. Desuden havde de Præster, om hvem her er Tale, i Kirken selv denne kirkelige Myndighed, denne kirkelige Ret til at administrere Sacramenterne, og den kan den verdenslige Magt ikke tage fra dem, men hvad er det da, der skal gives ved Loven? Simpelt hen ikke Andet end det, at Kirken befaler sine geistlige Embedsmænd, at de, naar det for dem bevises, at en saadan Præst har døbt et Barn eller foretaget en anden saadan Handling, skulle optage den i Kirkebogen. Om Andet er der ikke Spørgsmaal, og det er en ligefrem simpel borgerlig Sag. De ansatte Sognepræster ere Folkekirkens beskikkede Embedsmænd; de udføre som saadanne mange borgerlige Forretninger, og en af dem er at føre Kirkebogen. Saasnart Staten befaler sine Embedsmænd at optegne i disse Kirkebøger, saasnart det bevises dem, at En af de Præster, om hvilke her er Tale, har udført en af disse Handlinger, er den hele Banfælgelighed fjernet, og jeg holder mig overbevist om, at vi kunne være ganske rolige for, at vi i den nærmeste Fremtid ville see denne Sag blive løst, thi den er altfor ringe, til at man kan antage, at ikke alle Vedkommende snart ville indsee Nødvendigheden af at ordne den for at undgaae alle de store Banfælgeligheder, som ellers ville komme.

Barfod: Jeg skal ganske kort som i Forbigaaende besvare et Par af de Bemærkninger, som den ærede Rigsdagsmand for Hol-

bæk Amts 2den Valgkreds (Tscherning) gjorde med Hensyn til mit Foredrag. Han halvveis bebreidede mig, at jeg havde kaldet Kirkeministeren en overflødig og skadelig Person; dette turde han ikke gjøre. Dertil skal jeg svare, at det aldrig var min Mening at udtale den ærede Rigsdagsmand for Holbæk Amts 2den Valgkreds's Overbeviisning. Jeg udtalte min egen, og den staaer jeg ved. Han ønskede at kalde Kirkeministeren „Cultusminister“ og gav sine Grunde derfor, og han meente, at jeg og flere Andre kaldte ham Kirkeminister blot af den Grund, at vi vilde give ham et dantsk Navn istedetfor et latinff. Dette er ikke Tilfældet. For det Første bliver „Minister“ aldrig Dantsk, og for det Andet, dersom „Cultus“ er Latin, saa er „Kirke“ Græsk, *εκκλησια*. Men hvorfor jeg kalder ham Kirkeminister, er, fordi han i sit Kaldsbrev — jeg har ikke seet det, men jeg er overbevist om, at hvis den ærede Minister havde det med sig, vilde det vise sig, at han deri er kaldet „Kirkeminister“ og ikke „Cultusminister“, og attsaa maa jeg ogsaa kalde ham saaledes. Saaledes staaer idetmindste i Bladene Udnevnelsen (Fischer: Dei!); der staaer „Kirke- og Underviisningsminister. (Fischer: Der staaer Minister for Kirke- og Underviisningsvæsenet!) Ja, men der staaer ikke „Cultusminister“. Jeg skal ikke gaae ind paa den Thervi, som det ærede Medlem for Holbæk Amts 2den Valgkreds, udviklede med Hensyn til, hvad der var constitutionelt og ikke constitutionelt. Hans Anstuelse er en anden end min, og det kan vel være, at han har Enkelte paa sin Side, men jeg troer, jeg har Flere paa min. Det er iøvrigt ikke værd at strides derom. Men naar den ærede Rigsdagsmand saa siger, at Kongen ikke kan kjeude Folkets Villie, da det ikke er sagt, at Rigsdagens Villie virkelig er Folkets, fordi det ikke er vist, at Rigsdagen repræsenterer Folket, saa maa jeg dertil bemærke, at vi have haft en Regjering, der ikke betænkte sig paa i Løbet af et Par Maaneder at opløse Rigsdagen to Gange, saa at Folket vidste, paa hvilket Program det skulde